

ČS. ŽALOBA SUDETSKÝCH ZLOČINŮ V NORIMBERKU

Jiří Jaroš Nickelli, ČSOL Brno

Minulí i současní tzv. sudetští Němci po desetiletí zamlčují, že byli žalováni československými i spojeneckými žalobci na Norimberském soudu. Jak došlo k československé žalobě na Norimberském soudu? Náš československý žalobce na Norimberském soudu byl generál Justiční služby JUDr. Bohuslav Ečer. Právě on dokázal z norimberských věznic expedovat válečného zločince, českého Němce K. H. Franka a předat ho československému soudu, který ho pak v Praze odsoudil k trestu smrti za zločiny na našich národech. V Norimberku ovšem nebyl žalován pouze K. H. Frank. Na Norimberském soudu ČSR žalovala jednotlivce i celou sudetoněmeckou menšinu z individuálních i kolektivních zločinů spáchaných v ČSR.

Podnětem čs. žaloby byl požadavek hlavního žalobce USA Roberta Jacksona, aby byla soudem vyšetřena především infiltrace domácích pátých kolon ve všech státech napadených Němci, tj. také v ČSR. Robert Jackson to stanovil v dopise ze dne 5. července 1945 lordu Wrightovi, předsedovi Komise pro vyšetřování válečných zločinů v Londýně. Byl to vůbec první ze čtyř jím vytyčených požadavků na vyšetření německých válečných zločinů proti napadeným a okupovaným národům. Poté následoval dopis britského ministerstva zahraničí čs. velvyslanci v Londýně o zaslání dokumentu, který by byl použit na Norimberském soudu jako usvědčující „corpus delicti“ v případě zločinů jak III. říše, tak i sudetoněmecké menšiny. Proto Dr. Ečer vyvinul ve spolupráci s čs. úřady maximální úsilí o vypracování takového dokumentu, který by mohl sloužit jako žaloba jak říšských, tak i tzv. sudetských Němců. I přes značné překážky – například přes nedostatek dokumentů ze Slovenska – byl za necelý měsíc vypracován čtyřdílný dokument – čs. žaloba proti říši a Sudetoněmcům. Na sestavení žaloby se podílel tým odborníků – byli to především tajemník Dr. Ečera mj. Fanderlík, dále dr. Beckmann, doporučený tehdejšími ministry vnitra, dále Čechoangličanka Mrs. Burrowsová a britská spolupracovnice Ms. Sissonsová. Členem týmu byl i syn bývalého německého ministra v čs. vládě, Dr. Mayr-Harting, takže byla zaručena i objektivita ze strany ČSR loyálního Němce! V době od 15. do 20. září 1945 byly všechny části čs. žaloby odeslány pod anglickým názvem „German Crimes against Czechoslovakia“. Žaloba čítala 118 stran a byla juristy Norimberského soudu označena za nejlepší vládní dokument ze strany postižených zemí, jaký kdy žalobci soudu dostali.

Dr. Ečer si posléze vyhradil právo doplňovat dle situace tuto žalobu, takže během procesu k ní pak mohl podat celkem 14 doplňků. Generál Ečer ve své knize „Norimberský soud“ (Orbis Praha 1946, I. Vydání, s. 102–103) líčí tyto věci v kapitole nazvané „Sudetští Němci ve službách III. říše“ takto: „Československá žaloba pak líčí metody, jichž nacismus používal k dobytí Československa. Zabývá se obšírně hlavním nástrojem nacistické útočnosti proti Československu, takzvaným sudetoněmeckým hnutím, a popisuje jeho vznik, jeho činnost a proměnu v nacistické hnutí, které vyvrcholilo požadavkem „Heim ins Reich!“.“ Bohuslav Ečer pak popisuje dvojí tvář Henleina, jeho přetvářku vůči ČSR, jež pak vzápětí zrazuje a po obsazení Rakouska vydává Hitlerovi. Uvádí jeho osobní návštěvy Hitlera, Ribbentropa a jiných nacistických předáků. Žaloba cituje dalšího zločince K. H. Franka, který při výslechu přiznal, že 90 procent sudetských Němců stálo za heslem „Heim ins Reich!“.“ Cituje mj. i Henleinovo osobní přiznání zrady ČSR v projevu ve Vídni 3. března 1941, kdy Henlein říká: „Byli bychom rádi dali přednost veřejnému vyznávání nacionálního socialismu, je však pochybno, zdali bychom byli schopni, kdybychom si tak počínali, splnit svůj úkol, jímž bylo zničení Československa.“ Neexistuje snad větší a lepší důkaz sudetácké věrolomnosti a velezrady, než toto veřejné Henleinovo přiznání. Konečně též sám K. H. Frank při výslechu dne 30. května 1945 – ještě ve Wiesbadenu – potvrdil úzké styky henleinovců a slovenských luďáků.

Ovšem výslech K. H. Franka prokázal ještě i další zločiny tzv. Sudetoněmců vůči Čechům zbylým v zabraných pohraničních oblastech po Mnichovu. K. H. Frank doznal, že Češi na odstoupených územích neměli vůbec žádná občanská a politická práva počínaje právem na užívání rodného jazyka. Neměli ani právo na život a na majetek (!!).

Kde jsou dodnes křiklavě hlásané teze sudetských landsmannschaftů o „pokojném soužití Čechů a

Němců“ a o domnělých „českých vinách“? Kde jsou teze různých profesorů Ermacorů o tzv. „české genocidě sudetských Němců“? Pánové zapomněli na výslechy a přiznání sudetského zločince v rámci Norimberského soudu?? Sudetoněmecké zločiny ovšem roku 1946 nebyly jasné pouze československým žalobcům. Ztotožnili se s nimi dokonce i tak kritičtí lidé, jako Anglosasové. Tak například dopisovatel „Overseas News Agency“ a rozhlasový komentátor Arthur Gaets telegrafoval v rozsáhlé zprávě o přepadení ČSR a též o henleinovcích toto: *„Když prozkoumáme činnost Němců v Československu a po celé délce jeho hranic, máme docela jasné odůvodnění, proč dnes odmítají Češi přechovávat německou skupinu ve své zemi. V oněch dnech více než 85 procent Němců v Československu se dalo do služeb hitlerovské propagandy.“*

Není toto ta nejvýstižnější odpověď na veškeré minulé i současné bláboly o „nemorálnosti odsunu Němců z ČSR“? Není to ta nejkonkrétnější odpověď na všechny pokusy pánů exprezidentů a soudobých ministrů zahraničí označovat odsun Němců z ČSR za jakýsi „zločin vyhnání“ a dokonce za „genocidu“? Musíme vůbec ještě diskutovat o jakýchsi „kolektivních zločinech prezidenta Beneše, čs. státu a českého národa“ na jakýchsi „nebohých sudetských Němcích“? Postoje mnoha „českých“ politiků, předáků – a dokonce i církevních autorit (!) – k omluvám tzv. Sudetoněmcům jsou nejhanebnějším politickým skandálem československých a dnes českých dějin nejen od roku 1989, nýbrž všeobecně od roku 1945! Český národ jako celek – ale zejména předáci politických stran a především naše česká vláda sama – by neměli vůbec přistupovat na žádnou formu tzv. „dialogu“ s landsmannschafty. Otázky zaniklého sudetismu u nás jsou snad otázky pro historiky a jejich komise – a pro nikoho jiného, a zvláště ne pro europoslance. Plesání pánů Posseltů nad jakýmsi omluvami a „vstřícnými gesty“ našich (??) představitelů jsou vrcholným nebezpečím pro republiku a zejména pro český národ. Jediným světlým signálem zásadního postoje k tzv. Sudetoněmcům je postoj našeho pana prezidenta Václava Klause. Toto by měl být vzor přístupu – partnerem k jednání je vláda Spolkové republiky Německo, nikoli landsmannschafty. Jedině takový postoj hájí stát, republikánské zřízení, ústavu a naše hranice.

(Malý exkurs současných poměrů:

Nechvalnými příklady v tomto směru byli a jsou pan ministerský exporadce Bratinka, pan arcibiskup Duka, pan arcibiskup Graubner, pan exprezident Havel, pan politik Mandler, pan europoslanec Rouček – zde jde o obzvláštní eurounijní skandál jeho „omluvy za vyhnání“, a je s podivem, že ČSSD nereaguje rázně, nýbrž zachovává ukrutný alibismus! – dále paní exposlankyně Talmanová, pan exposlanec Tollner, abychom jmenovali jen některé z řady našich předáků. Ovšem ani dnešní „médiá“ v Česku tato fakta nejen neznají – ona je ani znát nechtějí, stejně jako mnozí politikové, kteří v obavách z nevlídných reakcí našich západních a jižních sousedů raději zamlčí nebo i selžou historickou pravdu – jako naposledy náš pan kníže ministr v Rakousích. Tehdy sice přiznal, že „s dekrety nelze nic dělat“, ale vzápětí je označil za akty „proti lidským právům“ (??). Proč ministr zahraničí českého státu pohaněl veřejně vlastní státoprávní akta? Jen proto, aby osladil hořkou pilulku našim nepřátelům landsmannschaftům? Pak ovšem si právem vysloužil od rakouských novin trefné označení „švejkomutant“! Prošvejkovávat se dějinami je snad parketa hodná „Putimi a Pepka Vyskoč“ – nikoli českého (??) „charismatického“, elegantního ministra zahraničí!!!?)

A to jsme na tomto místě nezminili další velké kolektivní zločiny tzv. Sudetoněmců, mezi něž patřilo i násilné vyhnání – skutečné vyhnání! – přes 250 000 Čechů z pohraničí ČSR, které nikdy nebylo územím „kmenově sudetským“, nýbrž právoplatným legitimním územím čs. státu!

(Žádný „sudetský kmen“ totiž nikdy v dějinách neexistoval! Je to politrický výmysl českých Němců z poslední třetiny 19. století, prvně propagovaný Pangermánem, Velkoněmcem poslancem říšského rakouského sněmu Georgem von Schönererem, ironií dějin kutým odpůrcem rakouské monarchie, a později kodifikovaný politicky Lodgmanem von Aue na německých srazech proti ČSR v Nových Hradech v jižních Čechách v letech 1919–1920 na panství Němce, pozdějšího nacisty, hraběte K. J. Bucquoye, jenž si později tiskl ruku s Henleinem!).

Dále to bylo masové vraždění tzv. Ordnerů a Freikorpsů, kterému podlehl mnoho českých občanů. Jen armáda Freikorpsů, ustavená se souhlasem Hitlera, se čtyřmi centrály v Německu a v zabrané Ostmarce a s velením na zámku Dondorf, čítala na 70 000 organizovaných příslušníků, a

ordnerské tzv. oddíly – ve skutečnosti vražedné a lupičské bandy – jež přepadávaly česká obydlí, policejní stanice, pošty, telegrafy, celnice a strážnice, ničily české školy a zabíjely české strážníky, příslušníky SOS, Finanční stráže a české úředníky a učitele. Toto byli „praví nositelé pangermánské vyšší kultury a panského Herrenvolku“! Lupiči a vrahové byli stavěni v letech 1938–1939 nekritickými médii tehdejšího západního světa do pozice „utlačených národních osvoboditelů“ – tak, jak to známe z dnešní Albánie,

Kosova, Makedonie, Bosny, Čechy atd. (Výstižně to líčí například kniha Pavla Finka „Hnědá bestie“ včetně dokumentárních fotografií ordnerského řádění.)

To vše nesnese zatajování a zamlčování – v čemž se vyznamenává zejména televize z neznámých důvodů nazývaná Česká – stejně jako i zločiny tzv. sudetských Němců na Čechách, prováděné ještě na jaře 1945, například sudetským vrahem Kukou v Letovicích, a jinde.

Nakonec ještě připomeneme dva dokumenty Norimberka o tzv. sudetských Němcích a jejich zločinech proti ČSR. První z nich je americké svědectví o ČSR bývalého velvyslance USA ve Vídni a v Berlíně, Mr. George S. Messersmitha, z dokumentu označeného Norimberským soudem signaturou 2385-PS:

„V Československu, jak jsem byl spolehlivě informován, nacistická strana jen na volby na jaře 1935 vydala na podporu henleinovské strany přes 6 milionů marek...(!) Papen ve Vídni a jeho kolega von Mackensen v Budapešti otevřeně propagovali rozložení a konečně pohlčení Československa již v roce 1935.“ Dále velvyslanec dodal, že odpor států, které zbyly proti Německu, lámali nacisté podporováním fašistických a nacistických skupin uvnitř těchto států. Komentáře netřeba.

Druhý dokument je deník jednoho z hlavních nacistických válečných zločinců Norimberka – generála Jodla. Ve sbírce dokumentů Norimberského soudu nese signaturu 1780-PS. Jednak obsahuje zápisy o tzv. „Fall Grün“ – o Zeleném plánu útoku na ČSR, který měl být proveden až po pohlčení Rakouska, jednak zápis ze 17. září 1938 praví doslovně toto:

Proti dřívějšímu úmyslu zařadit všechny sudetské Němce s předchozím vojenským výcvikem do doplňovací armády (rozuměj do Wehrmachtu III. Reichu – JJN) vydal vůdce rozkaz, aby byli sjednoceni v Sudetoněmecký svobodný sbor. Vrchní velitelství branné moci dalo podplukovníka Koechlinga k dispozici Konradu Henleinovi jako poradce.“ (Srv. Kocourek R., Svět žaluje v Norimberku, Praha, Borový 1946, s. 45, 47.)

Další Jodlovy zápisy v jeho deníku, z 19. a 20. září 1938, usvědčují nacisty a tzv. Sudetoněmce z následujícího:

„...Vrchnímu velitelství byl dán rozkaz, aby pečovalo o Sudetoněmecký sbor ... činnost Sudetoněmeckého sboru nabyla takových rozměrů, že může přinést a přinesla již důsledky škodlivé plánům armády (Přemístění silných českých jednotek ke hranicím.) Domluvil jsem se s pplk. Koechlingem, aby uvedl tuto činnost do normálních rozměrů. **K večeru vůdce také pomohl a dovoluje jednat jen ve skupinách nejvýše po 12 mužích, po schválení velitelství sboru.“**

Zde je korunní důkaz sudetoněmecké velezrady a zločinu na českém národě. Sudetoněmci osudného roku 1938 nebyli řízeni jen subalterními důstojníky! Řídil je sám Führer. On sám jim nařizoval lupičské a vražednické akce proti českému národu „jen ve skupinách po 12 mužích“. Nikoli z humanitárních, nýbrž ze zločinných důvodů – z důvodu tzv. nordické lsti – jim vrchní zločinec nařizoval „jednat“ – tj. vraždit a loupit – v menších skupinách.

Takové dokumenty jsou dnes „zapomenuté“. Dnes různí pisálkové – například různé Sidonie Dědinové – vymýšlí „dokumentární romány“ o nebohých Sudetoněmcích, kteří „žili až do pětačtyřicátého pokojně s Čechy, a ti se jim pomstili za vnucený protektorát, kde se jim dobře a klidně žilo, vyhnáním a zločiny“. Kdy řekne český národ konečně „Dost bylo sudetské lži“? Kdy konečně řekne „Dost bylo Dobronínů, Nových Borů, Postoloprta a Pohořelic“? Kdy řekne „Dost bylo Sudetomuzea v Ústí nad Labem“? Kdy konečně řekne „Pryč s Posselty a sudetoemisary – pryč se jejich českými kolaboranty, a to i z úřadů, soudů, parlamentu a z vlády“? Dokdy budou Češi volit politiky a strany českých kolaborantů se Sudetoněmci? Tyto otázky si musejí čeští čtenáři zodpovědět sami.